

A woman with long, flowing hair, wearing a white, off-the-shoulder dress, stands on a grassy cliff overlooking the ocean at sunset. The sky is a warm, golden yellow, and the water reflects the light. In the background, a wooden balcony with a railing is visible, surrounded by tall grasses and red flowers.

New York Timesi bestsellerite autor

BARBARA FREETHY

Äkki ühel suvel

*Naine otsib peidupaika.
Kas ta leiab selle Angel's Bays?*

Originaali tiitel:
Barbara Freethy
Suddenly One Summer
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud väljamõeldud kontekstis. Kõik sarnasused tõeliste sündmuste, kohtade ja elusate või surnud inimestega on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2009 by Barbara Freethy
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

D07402421
ISBN 978-9949-82-785-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Terryle, Kristenile ja Loganile – te olete parimad!

Üks

Jenna Davies värises, kui ta poest väljus ja mööda pimedat, varje täis tänavat sadama poole suundus. Vaikse ookeani poolt rullus linna peale tihe udu, mis puhus talle näkku jahedat niisket õhku. Kui tal poleks Lexie hommikusöögiks piima vaja olnud, poleks ta Lexiet üldse nende õdusast soojast majast õue külma ööõhu kätte vedanud. Aga kindlasti ei saanud ta oma seitsmeaastast last üksinda koju jätta.

Kuigi talle meeldis, et Angel's Bay asus nii kauges kohas karmil Kesk-California rannikul, muutis eraldatus ta vahel närviliseks. Kauguses kuulis ta muusikat, mis tuli Murray baarist, populaarsest pubist, kus kohalikele ja turistidele meeldis aega veeta, aga siinpoolne linnaosa oli inimtühi. Kuigi päevasel ajal kihas sadam inimestest, muutusid vees üles-alla õõtsuvad paadid praegu kummituslikeks kujudeks, mis tekitasid temas rahutust.

Jenna püüdis mitte lasta oma kujutlusvõimel endast võitu saada, aga tänavalampide õudne kuma ei aidanud sellele just eriti kaasa – nagu ka tunne, et keegi võib teda jälitada, nii et ta isegi ei märkaks seda. Kuigi ta oli jälgi seganud, ei tundnud ta end sisimas sugugi turvaliselt. Vahel ta juba kartis, kas ta end enam üldse kunagi niimoodi tundma hakkab.

Aga Angel's Bay oli nüüd tema kodu ja pärast kahte kuud hakkasid tema ja Lexie siia sisse sulanduma. Eraklaveritunnid, mida ta andis,

töid sisse piisavalt raha äraelamiseks. Lexie oli äsja lõpetanud esimese klassi ja läheb järgmisel nädalal suvekooli. Ta nägi ikka veel õudusnägusid, aga ei sattunud enam nii suurde paanikasse.

Närvilisuseks polnud põhjust, aga sellegipoolest võttis Jenna auto poole kiirustades Lexie käest kõvemini kinni.

Korraga Lexie peatus ja osutas kai poole. „Näe, seal on ingel.”

Jenna ohkas. Lexie oli olnud inglitest sisse võetud sellest ajast peale, kui nad olid siia linna kolinud ja kuulnud legendi kuulsast laevahukust – inimestest, kes polnud kaldale jõudnud, ning inglitest, kes lahte kaitsesid. Lexie kujutlusvõime oli toitu juurde saanud viimastel päevadel, mil internetti oli ilmunud video, mis tundus kujutavat vee kohal tantsivaid ilmutisi ja kaljupinnale ilmuvaid saladuslikke märke. Video meelitas linna karjade kaupa külalisi, kes saabusid täpselt suvefestivaliks, mis algab homme õhtul.

Jenna kavatses just Lexiele öelda, et ta kujutab seda ette, kui märkas kai lõpus üht ähmast kuju. See paistis olevat voogavas kleidis naine, kelle pikad heledad juuksed lehvisid selja taga, kui ta tõstis ühe jala üle käsipuud, jäädes sellele kaksiratsi istuma ja alla vette vaatama.

Jenna süda hakkas taguma. Naise juuksed meenutasid talle Kelly omi – aga seal kail ei olnud mitte Kelly, vaid keegi teine. Keegi, kes oli väga ohtlikus asendis.

Naine tõstis ka teise jala üle reelingu ja seisis nüüd kitsukesel laual, mis ainsana lahutas teda all olevast külmast veest. Enda taga olevast käsipuust kinni hoides pööras naine näo taeva poole, nagu palvetaks vaikselt.

„Mis sa arvad, kas ta hakkab lendu tõusma?” küsis Lexie. „Kas ta läheb nüüd taevasse?”

„See ei ole ingel.” Jenna avas ruttu autoukse ja pani poekoti tagaistmele. Pagan küll! Tal polnud rohkem jamasid vaja, aga kedagi teist polnud lähedal ja kui ta uuesti kai poole vaatas, siis tundus naine ohtlikult vaaruvat. „Lähme ütleme talle tere. Vaatame, kas temaga on kõik korras.” Jenna haaras uuesti Lexie käest kinni ja nad kõndisid kiirustades kai poole.

Tuul pani Jenna silmad vett jooksuma ja ta pidi võitlema peaaegu vastupandamatu sooviga ümber pöörata, tagasi autosse minna ja

minema sõita. See polnud tema mure; enda sellesse segamine võis ohtlikuks osutada. Sellest hoolimata läks ta edasi.

„Tere,“ hõikas ta kai lõpule lähenedes. „Mida sa teed? Kas sul on abi vaja?“

Naine ei vastanud. Ta tõstis veel korraks näo taeva poole. Ta lasi käsipuust lahti – kõigepealt ühe käe, siis teise – ja sirutas käed ette. Hetk hiljem tõi ta kuuldavale kileda, läbilõikava karjatuse ja langes püstloodis kailt alla.

Jennat tabas adrenaliinisööst ning ta rebis mantli seljast ja kingad jalast. „Oota siin, Lexie. Ära liiguta. Kas saad aru? Ära mine käsipuu lähedale.“

„Mida-mida sa teed? Kuhu-kuhu sa lähed?“ kokutas Lexie hirmunud pilgul. „Ära jäta mind maha.“ Ta haaras Jenna käsivarrest kinni ja tema tillukesed sõrmed tõmbusid hirmust krampi.

Jenna kükitas maha, nii et nende silmad olid samal kõrgusel. „Ma tulen kohe tagasi, Lexie. Ma pean ta päästma, kullake. Kedagi teist ju ei ole.“ Jumal, kuidas ta tahtis, et siin oleks veel kedagi, aga isegi tüdruku karje polnud kõrvalasuvatest majadest või paatidest kedagi nähtavale toonud. Ta harutas Lexie sõrmed tasakesi oma varruka küljest lahti, võttis oma mobiiltelefoni välja, vajutas numbreid 9-1-1 ja andis siis telefoni Lexie kätte. „Kui nad vastavad, siis ütle, et nad kai juurde tuleksid ja et üks naine on vees. Kas said aru?“

Lexie noogutas.

„Ja sina ise püsi siin,“ kordas Jenna. „Ära astu sammugi sellest kohast kõrvale.“

Süda tagumas, läks ta ruttu reelingu äärde ja ronis sellest üle. Alla vaadates haaras teda hirm. Veeni oli vähemalt viis või kuus meetrit ja ta polnud hea ujuja.

Jenna kuulis Lexiet telefoni karjumas, aga abi ei jõuaks õigeaks ajaks kohale: tüdruk vehkis kätega ja vajus tumedatesse lainetes.

Hinge kinni hoides sulges Jenna silmad ja hüppas.

Kui ta vette kukkus, pani jäine külmus ta südame seisma. Riiete raskus kiskus teda põhja ja pinnaletõusmine paistis võtvat terve igaviku. Kui ta viimaks jälle hingata sai, sumas ta naist otsides vees ringi. Oli

pime ja tugev hoovus lükkas Jennat tumeda kai alla, kus polnud naisest märkigi. Kas ta oli hiljaks jäänud?

Siis märkas ta õhumulle, ühte kätt ja lainete all õõtsuvat pealage. Kiiresti kohale ujunud, sukeldus Jenna vee alla, haarates naisel kõigepealt juustest ja siis käest. Naine rabeles, aga Jenna hoidis temast kõvasti kinni, sumades jalgadega ja tõmmates ülespoole, kuni nad mõlemad pinnale tõusid. Naine kõhis ja pilgutas oimetult silmi.

„Kõik on korras. Sa oled päästetud,“ ütles Jenna, aga naise silmad vajusid kinni ja ta hakkas Jenna haardest välja libisema.

Käsi ümber naise kaela, ujus Jenna kai lõpus oleva redeli poole. Hoovus töötas tema vastu ja ta hakkas juba nii väsimust kui külma tundma. Mis siis, kui ta pole nende mõlema päästmiseks piisavalt tugev? Ta kuulis peas jälle vana tuttavat korrutamist: „*Sa pole piisavalt hea. Sa pead parem olema, rohkem töötama, või muidu jääd igavesti üheks pettumust valmistavaks läbikukkujaks.*“

Ta viskas selle hääle oma peast välja. Ta ei kuku läbi. Ta ei tohi seda teha.

Sireenide kuulumine andis talle jõudu juurde ja ta ujus kiiremini. Ta saab hakkama. Selleks ajaks kui ta redelini jõudis, kuulis ta kailt kõmisevaid jooksusamme. Tema käsi oli juba esimesel redelipulgal, kui üks tuletõrjuja nähtavale ilmus. Mees ronis alla talle vastu ja võttis teadvusetu naise tema haardest ära. Kui ta ülal oli, ronis teine päästja alla Jennale appi.

Ta oli tugeva abikäe eest väga tänulik, sest tundis end äkki kurnatuna. Tema käed valutasi pingutusest ning jalad olid nõrgad ja värised. Kui ta tagasi kaile jõudis, vajus ta põlvili, samal ajal kui Lexie end talle kaela heitis ja nuuksuma hakkas.

„Kõik on korras, kullake. Ma olen terve,“ lausus Jenna lohutavalt, hõõrudes Lexie selga. „Sa said väga hästi hakkama. Ma olen sinu üle nii uhke.“ Lexie nuttis edasi, väikesed käed kõvasti ümber Jenna kaela. „Pole midagi, kullake. Pole midagi,“ lohutas Jenna.

Lõpuks kergitas Lexie pead, pisarad mööda põski alla voolamas. Jennal oli väga kahju, et ta oli Lexiet niimoodi ehmatanud. Hirm oli küll viimane asi, mida Lexie oma ellu vajas.

„Ma kartsin, et sa ei tulegi tagasi,“ nuuksus Lexie.

„Ma ei jäta sind kunagi maha, Lexie. *Mitte kunagi.*“

Hirm hajus aegamisi Lexie pilgust, kui tema silmad Jenna näost tõde otsisid. Viimaks rahule jäädes ta noogutas. „Olgu.“ Ta pühkis nägu oma kampsunivarrukaga. „Miks see ingel siis lendu ei tõusnud?“

„Ta ei ole ingel, kullake.“ Kui Jenna nüüd kail vett välja kõhiva noore naise poole vaatas, hingas ta kergendatult, nähes, et too oli elus. Tüdruk oli palju noorem, kui ta oli arvanud, ilmselt kuusteist või seitseteist. Tema pikad heledad juuksed rippusid märgade salkudena vastu ta kahvatuid põski. Tema silmad olid nüüd pärani ja segaduses. Kas ta mõistis, kui lähedal ta oli surmale olnud? Miks ta oli end üldse tappa tahtnud?

Jenna tõstis pilgu, kui üks politseinik tema juurde tuli – see oli politseiülem Joe Silveira. Naine oli teda linna peal näinud. Mees oli oma kolmekümnendate eluaastate keskel või lõpus ja oli viimati töötanud Los Angelese politseiametis. Tal oli üliintelligentse ja teraselt läbinägeliku politseiniku kuulsus ning just sel põhjusel oli naine temaga rääkimist vältinud. Kuni praeguseni oli tema eesmärk olnud märkamatuks jäämine, mitte silmatorkamine. Tema närvid tõmbusid pingule.

„Pange see endale ümber,“ soovitas politseinik talle tekki ulatades. „Teil on vist väga külm.“

„Tänan teid.“ Jenna tõsis püsti ja mähkis teki oma õlgade ümber just sellel hetkel, kui tema keha läbistav külmavärin ta hambad plagi-sema pani. Tal oli vaja koju minna, end üles soojendada ja politseinikest võimalikult kaugele hoiduda.

„Mina olen politseiülem Silveira. Minu arvates pole me ametlikult kohtunud, kuigi olen teid mõned korrad kohvikus näinud.“

„Jenna Davies. See on mu tütar Lexie.“

Politseinik naeratas Lexiele ja vaatas siis uuesti Jennale otsa. „Ma võiksin sind kliinikusse viia ja lasta üle vaadata.“

Meditsiinikeskuses on vaja blankette täita ja küsimustele vastata. „Ei, minuga on kõik korras,“ ütles naine kiiresti. „Mul on ainult natuke külm, muud midagi. Vajan kõigest kuuma vanni.“

„Oled sa kindel, et ei taha arsti juurde minna?“